

Charles Bukowski
Barátok a sötétben

Emlékszem az éhezésre
kis szobában furcsa városban
a sötétítők lehúzva klasszikus
zenét hallgatva
fiatal voltam a fiatalság fájdalma éleződött
legbelül
mert nem volt más mentségem mint bujkálni
amíg lehetett –
nem önsajnálattól de rémülten lehetőségeim határát súrolva:
próbáltam veletek összekapcsolódni
az öreg zeneszerzők – Mozart Bach Beethoven
Brahms voltak egyedül akik beszéltek hozzám és
mind halottak voltak

végül éhesen és leverten kellett
lemennem az utcára meghallgatásokra
rosszul fizető és monoton
munkákért
idegen emberekkel asztalok mögött
szemtelen és arctalan emberekkel
akik elvonnák az óráimat
csesszék meg
lebrunyálni valók
most szerkesztőknek olvasóknak és kritikusoknak
dolgozok

de még mindig együtt lógok és iszok
Mozarttal Bachhal Brahmsszal és Bee-vel
pár haverrel
pár emberrel
néha nem is kell más csak hogy képes légy folytatni
a halottak
csörgését a falakból
amik bezártak ide minket

Bozóky Balázs fordítása